

BİR ÖĞRETMENİN TÜM ÖĞRENCİLERE MEKTUBU

Sevgili öğrenciler,

Mektubuma başlamadan önce siz öğrencilerimizi çok sevdiğimizi bir kez daha dile getirmek isterim. Sizler bizim geleceğimize, yarınlarımıza. İşte bu nedenle bizim için çok ama çok değerlisiniz. Ne var ki siz, size verdiğimiz değerin farkında değilsiniz. Farkında olsanız bizi anlamaya çalışır, yapmaya çalıştıklarımızı fark eder, bize destek çıkardınız. Biz sizden ya da başkaları tarafından takdir görmek, beğenilmek arzusu çekmiyoruz, bizler size verdiğimiz değer fark edilsin istiyoruz. Sözlerimi tüm öğretmenler adına yineliyorum: Bizim için çok değerlisiniz. Bu değeri fark edin!

Sizin için yaptığımız fedakârlıklar bir sayfalık kâğıda sığmaz bunu siz de biliyorsunuz. Ben bu fedakârlıkları saymak yerine sizinle anlaşılamadığımız daha da doğrusu sizin bizi anlayamadığınız şeylere, birkaç örnek vermek istiyorum. Her dersimizin ilk dakikaları bunları anlatmakla geçiyor; biz anlatmaktan, söylemekten yorulduk ama siz dinleyip anlamamakta ısrar yolunu seçtiniz. Bu kez anlatmak yerine yazmayı seçtim, çünkü derler ki: Söz uçar, yazı kalır!

Sabah uyandığımız vakitten başlayayım. Sabah yüzümüzü yıkadıktan sonra aklımıza ilk düşen şey “o günkü dersi nasıl işleyeceğiz”dir. Aslında gecedan düşünmüştüzdür ama “Dersimi daha iyi nasıl öğretebilirim?” diye sabah da kafa yormaya devam ederiz. Materyal hazırlamakla, dergi karıştırmakla geçen bu dakikalarda çoğu zaman kahvaltı yapmayı bile unuturuz. Evli ve çocuğu olanlarımız bir yandan çocuğunun beslenmesini hazırlarken bir yandan da sınıflarda dersin akışını bozan öğrencilere nasıl davranıldığında daha faydalı olacağını düşünür. Öğretmenler, okul yolunda trafikte dakikalarca bekler, gerginleşir ama okula girer girmez trafikteki sinir ve gerginliği unutur hemen yüzüne bir gülücük yapıştırır. Merdivenlerden sınıfa girince kadar onlarca öğrenciye aynı içtenlikle gülümser ve selam verir. Sınıf kapısını tıpkı merhum Nurettin Topçu’dan öğrendiği gibi, “Mabed kapısı açar”casına bir şuurla açar ama bir de ne görsün! O öğretmeni, sınıfta kâğıttan uçak uçuran pencereden aşağı sarkıp bahçedeki arkadaşlarına laf yetiştiren, arkadaşlarıyla yumruklaşan, son ses müzik dinleyen, su savaşı yapan öğrenciler karşılar. Çoğu, sınıfa bir öğretmenin girdiğini yanındaki arkadaş, “Oğlum/kızım öğretmen geldi öğretmeen!” diye bağırarak dürtünce fark eder!

Öğretmen, öğretme aşkıyla bir gün önceden hazırlayıp sabah son şeklini verdiği materyalleri çıkarır ve dersin o günkü konusunu anlatmaya başlar ama ders akışı hep:

- Hocam ben yerimi değiştirmek istiyorum.

- Hocam biri bana kâğıt atıyor.

-Hocam lavobaya gidebilir miyim, arkadaşım saçıma yapıştırıcı sürdü, gibi cümlelerle onlarca kez bölünür. Öğretmen, her defasında tüm sorunları çözerek aynı aşkla dersini anlatmaya yeniden başlar ama bu kez de:

- Hocam bunları öğrenince ne olacak?

- Hocam biz bunları biliyoruz. Hem sınavda çıkacak mı ki? gibi itirazlarla, ders sekteye uğrar. Tabii bu arada şişe çevirerek arkadaşlarının dikkatini dağıtanlar, camdan bahçeyi izleyenler, arka sıralarda saçını şekillendirmekle uğraşanlar ve yanındakiyle konuşamayınca bir top kâğıda yazışanlar

öğretmenin gözüne ilişir. Tüm bunlara rağmen öğretmen pes etmez ve dersini anlatmaya ve düzeni sağlamaya çalışır. Teneffüs zili çalar, öğretmen iki dakika soluklanmak bir bardak çay içmek ister ama bu asla gerçekleşmez çünkü öğretmen derdini anlatan, mutluluğunu paylaşmak isteyen onlarca öğrenciyi tek tek dinler ve zil yeniden çalar. Öğretmen doldurduğu çay bardağını usulca çay ocağına bırakır ve derse girer. Sınıftaki manzara ilk derstekinden farksızdır. Yine, sınıfın üçte biri ayakta sınıf içinde dolanmakta, birkaç öğrenci camdan bahçeyi izlemekte birkaçı da arkadaşlarıyla şakalaşmakta gülüşmektedir. Kitabını ve defterini açıp, sırasında öğretmenini bekleyen öğrenci sayısı bir elin parmağını geçmez vaziyettedir. Öğretmen, büyük bir sabırla sınıf düzenini sağlar, artık rutin haline gelen uyarı içerikli sınıf kurallarından bahseder ve derse giriş yapar. Daha doğrusu yapamaz. Arka sıralardan bir ses daha yükselir ve:

- Hocam kantine gidebilir miyim çok susadım, der.

Öbürü:

- Yerimi değiştirin, der...

Öğretmen yine hazırladığı materyalleri kullanmak niyetiyle eline alır ama dersinin çoğu şikâyet dinlemekle ya da “susun” demekle geçer, materyalleri kullanamaz. Ama bu öğretmen, çoğu zaman kendi ailesiyle vakit geçirmek yerine zamanının büyük bölümünü öğrencilerine etkinlik hazırlamak öğrencilerine materyal üretmekle, öğrencilerine etkinlik hazırlamakla ya da öğrenci velileriyle görüşme yapmakla vs. geçirmiştir. Çoğu zaman kendi isteklerini ve hayallerini erteleyip, “Öğrencilerim daha önemli, onlar daha öncelikli, ben sonra da yaparım” demiştir. Ama öğrencileri öğretmenin bu fedakârlığının ve sevgisinin zerre kadar fakında değildir ki hala dersleri “Susun, yapmayın, etmeyin” uyarıyla geçmektedir.

Öğretmenin tüm çabalarına rağmen, -dersini iyi anlatmak adına bir amuda kalkmadığı kalmıştır- öğrenciler yazılılardan düşük notlar alır ve deneme sınavı sonuçları hep kötüdür.

İlginç olan ise öğretmenin bu kadar yoran ve üzen bu öğrenciler; her fırsatta öğretmenlerine onu çok sevdiğini söyler ve hatta tahtaya “Sizi çok seviyoruz hocam” vb. sözler yazarlar. Onların söylemleriyle eylemleri uyumsuz. Bu nedenle “Samimiyet” oluşmaz. Samimiyetin olmadığı hiçbir ortamda da mutluluk barınmaz diyor, siz değerli öğrencilerimin gözlerinden öpüyor, hepinizin samimi bir insan olmasını diliyorum. Ne diyorlardı, evvela samimiyet.

Dua ve muhabbetle...

Bir Öğretmen.

TÜM ÖĞRENCİLERİN BİR ÖĞRETMENE MEKTUBU

Değerli öğretmenim,

Mektubunuzu büyük bir dikkatle ve özenle okuduk. Öncelikle bize bu kadar değer verip, bizimle ilgili sorunları bu kadar dertlenip, mektup yazdığınız için teşekkür ederiz. Mektubunuzda en çok vurguladığınız şey, bize verdiğiniz değer olmuş. Bize verdiğiniz değer farkında olmadığımızı düşünmenize üzüldük çünkü biz bize verilen değer farkındayız ve aynı şekilde tüm öğretmenlerimiz de bizim için değerli. Yani şimdi yalan olmasın bazı öğretmenlerimizi daha çok seviyor olabiliriz ama siz de bazı öğrencilerinizi çok seviyorsunuzdur ki bizce öyle. Bu konuya geçmeden önce bilmenizi isteriz ki biz öğretmenlerimize “Canımız kanımız hocamız” derken samimiydik. Ve yine bilmenizi isteriz ki biz sevmediğimiz, önemsemediğimiz ya da değer vermediğimiz kimse için, başımıza silah dayasalar “Canımız, kanımız” falan demeyiz.

Mektubunuzda siz öğretmenleri anlamadığımızdan yakınmışsınız. Peki siz bizi anlıyor musunuz hocam? Bize kalırsa siz sadece bizi anladığınızı sanıyorsunuz ve kocaman YANILIYORSUNUZ! Eğer bizi anlasaydınız, derse başlar başlamaz daha ilk soruda “Kızım/oğlum bu soruyu bir sen yaparsın zaten” diyerek hep aynı arkadaşımızı tahtaya kaldırmazdınız mesela. Evet, bazı arkadaşlarımız bizden daha başarılı olabilir, biz onların bu başarılarıyla gurur da duyuyoruz. Ama sizler, “Bunu anca sen yaparsın”, “Şu sınıfta sen de olmasan zaten...”, “Senin sınav kâğıdın aynı zamanda sınavın cevap kâğıdı” vb. cümleleri devamlı aynı kişiler için kurunca biz anlıyoruz ki, biz çalışsak da yapamayız, biz asla öğretmenin sevdiği öğrenci kategorisine giremeyiz, biz o kadar zeki değiliz, biz asla yüksek not alamayız... Hocam kusura bakmayın ama bizi bu çaresizliğe sokan kişi sizsiniz, başkası değil. Sizler bizi yüreklendirmek yerine eziklemeyi tercih ettiğiniz sürece bu durum değişmeyecek. Ve biliyoruz ki siz bu mektubu okuyunca kendinize toz kondurmayacak ve bizi ergen olmakla, hadsiz olmakla suçlayacaksınız. Çünkü bu hep böyle olmuştur. Biz öğrenciler ne zaman bir haksızlığa karşı çıkacak hakkı savunacak olsak “ergen işte” yaftasıyla yaftalandık ve önemsenmedik.

Bizden yetişkinlerin davrandığı gibi davranmamızı bekliyorsunuz ama en ufak bir yanlışımızda bize çocuk muamelesi yapıyorsunuz. Bunun örnekleri o kadar çok ki hepsini yazmaya kalksam kâğıt yetmez. Derste aklımıza komik bir şey geliyor, kendimizi tutamıyoruz gülüyoruz diye 10 eksi birden alıyoruz. Hocam soruyoruz size, gayet insani bir şey olan “gülme” eylemi bu kadar mı kötü bir şey, size de öğretmenler odasında, gülme yasağı olsa ne hissederdiniz, tutabilir miydiniz kendinizi?

Bizi anlamıyorsunuz... Teneffüste kantinde sıra beklediğimiz için sınıfa çıkana dek öğretmen zili çalıyor. Haliyle dolaplarımızdan daha biz kitap-defterleri çıkarmadan siz sınıfa giriyorsunuz, sınıfa girer girmez de “defterler niye masada değil”, deyip bizi eksi vermekle, velilerimizi okula çağırarak tehdit ediyorsunuz. Tamam, bunları bilerek yaptığımızda, sorumsuz davrandığımızda, kurallara riayet etmediğimizde gereğini yapın; bağırın, çağırın, velilerimizi arayın ama bir iki davranışı es geçseniz ölür müsünüz hocam? Bir iki kez yanlışlarımızı görmezden gelseniz... Öyle sebeplerimiz oluyor ki bazen dile getirmeye utanıyoruz, söyleyemiyoruz. Mesela o ay maddi durumumuz el vermediğinden bir derste gerekli malzemeleri alamıyoruz ama siz ne yapıyorsunuz? Ne yaptığınızı tüm öğrenciler adına ben söyleyeyim hocam:

-HmMMM, malzemelerini getiremedin demek, sözlün 0 (sıfır)! deyip, sıfırı basıyorsunuz.

Keşke bizi anlayabilseydiniz hocam. Keşke, 7-8 saat tahta sıralar üzerinde birbirinden farklı birçok öğretmeni dinlemenin, konuşmanın ve gülüşmenin yasak olduğu bir ortamda bir vazo bir heykel gibi oturup durmanın ne demek olduğunu anlasayabilseydiniz... Hep diyorsunuz ki “Biz de bu sıralardan geçtik, biz de öğrenci olduk.” Soruyoruz size, siz de bazen derslerden yorulup dalıp dalıp gitmiyor muydunuz uzaklara ya da ne bileyim ders sıkıcı diye dersi kaynatmak için öğretmenize sorular sormuyor muydunuz?

Bizim canlı birer varlık olduğumuzu; duygularımızın, hislerimizin, düşüncelerimizin olduğunu unutuyorsunuz hocam. İnsanın ruh halinin her zaman aynı olmadığını aslında en iyi siz biliyorsunuz ama bu bilginize rağmen bizim her gün aynı olmamızı bekliyorsunuz. Yine aynı şekilde kişilik ve karakter özelliklerimizin farklı farklı olduğunu bildiğiniz halde, yine öğrenme şekillerimizin ve hızımızın farklı farklı olduğunu bildiğiniz halde bizi basmakalıp bir şekle sokmaya çalışıyorsunuz.

Biz öğrenciler olarak sizden istiyoruz ki bizi anlamaya çalışın. Biz her gün size beden dili ile olsun, sözel olarak olsun “Bizi fark edin” mesajı veriyoruz ama bizi görmüyorsunuz, duymuyorsunuz, anlamıyorsunuz. Mektubumuzu bitirmeden önce bir kez daha yineliyoruz değerli hocalarım, BİZİ FARK EDİN.

Sevgi dolu mektubunuz ve bize verdiğiniz tüm emekler için tekrardan teşekkür ediyoruz. Ve bundan şüphe etmeyin ki sizi çok ama çok seviyoruz. Hepiniz iyi ki varsınız.

Şükranla...

Tüm Öğrenciler...

Yazan: Mine TAŞEMİR